kul avaldatud põhimõttest: „Koguduse põhiseadus on armastus ja sellele tuleb ehitada kõik muu".

„Vara veel."

K. Eenpalu oli see, kes oma peaministriks (ja varem peaministri asetäitjaks) olemise ajal laskis Eesti lendu hulga autoritaarkordade lööklauseid ja püüdis teha suupäraseks mõtteid „seatud juhtidest" ja „eesti rahva põlisest kutsumusest" järgneda juhtidele. Loomulikult pidi nende vaadete kohaselt olema kõige sobivamaks võimaluseks valitsemine kaitseseisukorra seaduse abil, mida K. Eenpalu nimetas universaalseks valitsemisvahendiks. Kuid K. Eenpalu oli andnud ka Riigivolikogus lubaduse, et kui ei teki väliseid häirivaid sündmusi, siis pidi kaitseseisukord kaotatama 1939. a. sügiseks, mis ajaks ühtlasi pidi täiendatama teisi vajalisi seadusi riiklikuks julgeolekuks.

Neil eeldustel esitaski K. Eenpalu valitsus 1939. a. kevadel Riigivolikogule seaduseelnõu — „Riigi julgeoleku ja avaliku korra seadus" — mis avalikkusele antud seletuste kohaselt pidi nagu tähendama suurt edusammu olude vabamaks laskmise, kodanlike vabaduste võimaldamise suunas, kuid tegelikult oleks pikendanud vahest ainult kaitseseisukorra erakordseteks aegadeks mõeldud kitsendusi ka täiesti normaalsetele ja rahulistele aegadele. Seadus oleks andnud politseile ja teistele administratiivvõimudele osalt suuremaidki õigusi preventiivtakistuste sisseseadmiseks kodanike eluavalduste kitsendamiseks, kui seda annab kaitseseisukorra seadus. Riigivolikogu vastav komisjon otsustas aga seaduseelnõu arutamise kat-

Eesti kroonika 1939, lk. 37